

‘Ο Αἰὼν λέγει, ὅτι ὁ ἀγὼν δὲν ἐτελείωσεν, ἀλλ’ ὅτι ἤδη μάλιστα ἀρχεται βιαϊότερος, πεισματωδέστερος. Ποίους δμως ἔχει συμμάχους; Τὴν Κυβέρνησιν, τὴν μέχρι τῆς χθὲς μισθοδοτούσαν αὐτόν; ‘Οχι. Τὴν Βουλὴν; ‘Οχι. Διότι ἡ Βουλὴ παμπῆρι ἀπεδίχθη τὸ νομοσχέδιον. Τὸ ἔθνος; ‘Οχι. Διότι ὁλος ὁ κόσμος ἤρμεϊ, ἐξαιρουμένων τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς πατρίδος. Τὴν Σύνοδόν μας τὴν ἱεράν; ‘Οχι. Διότι καὶ αὐτὴ ἐγγράφως ἐκήρυξεν, ὅτι τὸ περὶ ἐκκλησίας νομοσχέδιον ἄγιον εἶναι. Τὴν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Καὶ αὐτὴ ἀπέκαμε, παίγιον μίᾳς πονηρᾶς βραδυουργίας γενομένης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

ΓΑΛΛΙΑ.

— ‘Ο Δουξ τῶν Βορδιγάλλων (Κόμης τοῦ Chambord) δι’ ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς ἀνεζωπύρησε τὸν ζῆλον τῶν νομιμοφρόνων, προτρέπων αὐτοὺς ν’ ἀποποιηθῶσι τὸν ὄρκον τῆς πίστεως πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του Ναπολέοντα!

Δυστυχῆς πρίγκιψ! πόσον ἐκ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ζωῆς του ἤρχισε νὰ ἀναξιοπαθῆ, ἀπορραπισθεὶς μὲν δι’ ἀνοσίῳ δολοφονίας τοῦ πατρὸς του, ἐξοστρακισθεὶς δὲ καὶ τῆς πατρίδος του ὑπὸ τῆς λυσσώδους τῶν δημαγωγῶν κενοδοξίας καὶ τῆς ἀκαθέκτου φορᾶς τῆς Γαλλίας εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς; Ἄλλ’ ἐκέρδισεν ἄρα γέ τινα ἐλευθερίαν περισσότερον ἢ Γαλλία; ἔκτισε ὀλιγώτευσσε τοὺς φόρους τῆς; ἐξέτεινε τὴν δόξαν τῆς εἰς μακρότερον τόπον; ἢ ἠῤῥησε τὴν δυστυχίαν τῆς, ἐταπείνωσε τὴν δυνάμιν τῆς, ἐπολλαπλασίασε τὰς προγραφᾶς, κατέστριψεν οἰκονομίαν.

Πολλὰς δ’ ἐφθίμους ψυχὰς αἰδὶ προίαψε
Τοιαῦτα τὰ ἀποτελέσματα τῆς δημοκρατίας τῶν σοφιστῶν καὶ τοῦ πόθου ἀνερίτου καὶ φανταστικῆς μόνον ἰσότητος, τὸν ὁποῖον ὑπέθαλψαν καὶ ἴσως ἔτι ὑποθάλλουσιν αἱ μυστικαὶ ἑταιρίαι!

Διάφοροι καθηγηταὶ λυκείων, ἀλλὰ καὶ τοῦ πανεπιστημίου, οἷεν ὁ Jules Simon καθ. τῆς φιλοσοφίας μὴ στέρξαντες νὰ δμότῳσι ὄρκον πίστεως πρὸς τὸν Ναπολέοντα ἐπαυσαν τῆς ὑπηρεσίας.

‘Ο Ναπολέων ἐτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας.

Ἐδωκεν εἰς πολλοὺς ἐνόχους στάσεων τὴν ἄφρσιν
‘Ο περίφημος δικηγόρος, πρόμαχος δὲ τῆς γενεᾶς τῶν Βουρβόνων Βεβρὲν ἐπεσκέφθη τὸν Κόμητα Chambord ἐν Βιέννῃ.

— ‘Ο ὑπουργὸς τοῦ Ναπολέοντος καὶ φίλος Περσινὸν ἐνυμφεῖθη τὴν κόρσιν τοῦ Δουκὸς τῆς Μοσκῆς, ἐγγόνην δὲ τοῦ περιφήμου πετὲ τραπεζίτου Λαφίτ.

ΙΤΑΛΙΑ.

Ἀποκλείσας τῆς ἐπικρατείας του πάντας τοὺς φυλάδας Γάλλους ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, ἀπεφά-

σισε κατ’ ἐξάρσιν νὰ δεχθῆ μόνον τὸν Θιέρς, ὅστις περιπλανᾶται εἰς τὴν Ἰταλίαν, καθὼς καὶ ὁ Δουβεργιέ Δεωράν.

‘Ο Πάπας ἤγγισε, τοῦτέστι διὰ δόγματος ἐκδοθέντος ἐκήρυξεν ἄγιον τὸν I. Β. Δελατέρ, καθιδρυτὴν τῶν χριστιανικῶν σχολείων.

Οἱ δὲ μεγάλοι δοῦκες τῆς Ῥωσσίας Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος ἠξιώθησαν φιλοφρονησάτης κατὰ πάντα φιλοξενίας καὶ δεξιώσεως ὑπὸ τοῦ μεγάλου τούτου ἀρχιερέως τῶν δυτικῶν. ‘Ο Βισκόντης, δηλ. ὁ ἀρχαιλόγος τῆς Ῥώμης, τοὺς περιέφερον ὡς ἀρχαιομνήμων παντοῦ τῆς πόλεως, ὅπου ἠῤῥο τι ἀξιοθέατον καὶ περιεργον. Ἐντὸς δὲ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ μουσείου τοῖς παρεσκευάσθη λαμπρότατον δεῖπνον.

Κατὰ δὲ χορευτικὴν τινα συναναστροφὴν γενομένην τὸ ἐσπέρας εἰς τοῦ Κ. Βουτενιέφ πρέσβως τῆς Ῥωσσίας ἠξίωσαν νὰ παρευρεθῶσι μέχρι τινὸς καὶ τινες ἄγιοι καρδιάλιοι. Παρατηρήθη ὅτι ὁ Νικόλαος ἐκράτει ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν κόμησαν Ραῦναβὰλ (τοῦ Γάλλου πρέσβως) Τὰ παρεπιδημοῦντα Γαλλικὰ στρατεύματα ἐτίμησαν τὴν παρουσίαν τῶν ἡγεμόνων τούτων τῆς Ῥωσσίας διὰ παρατάξεων κτλ.

ἌΓΓΛΙΑ.

Ἐκτὸς δύο πολέμων, τοὺς ὁποίους ἔχει ἡ Ἄγγλις εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς ἐλπίδος, κατὰ τῶν Κάφρων καὶ τινων προστατῶν τῆς δουλεμπορείας ἡγεμόνων εἰς τὰ παραλία τῆς Γουίνιας, ἀνέλαβεν ἤδη καὶ τρίτον ἄλλον εἰς τὰς Ἰνδίας κατὰ τῶν Βιρμάνων, τοὺς ὁποίους ἐπολέμησε καὶ τῷ 1821.

Οἱ Βιρμάνοι, ἔθνος μάχιμον, προκάλεσαν κατὰ διαφόρους τρόπους τοὺς Ἀγγλοὺς διὰ νὰ παύσῃ ἡ μεταξύτων ἀβέβαιος κατάστασις. Ἐκίνησαν δὲ οἱ Ἀγγλοὶ κατ’ αὐτῶν ἐκτὸς τινων πλοίων 6000 μόνον στρατιωτῶν, ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Γόρνιου διοικουμένων. ‘Ο δλίγος οὗτος ἀριθμὸς ἤρκεσεν εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1826. στρατηγούντος τοῦ Κάμπελ.

Εἰς δὲ τὸ Βῦελπι ἀκρωτήριον, ὡς παρατεινομένου μὲ ἀμφίβολον, οὐχὶ δηλ. κρίσιμον ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος, ἐπέμφθη ἄλλος στρατηγὸς ὁ Κάθουαρθ, μετακλήθη δὲ, ἀδίκως συκοφαντηθεὶς ὡς ἀνόξιος ὁ Χαρβύ Σμιθ, περὶ τοῦ ὁποίου εἶπομεν ἤδη ἱκανὰ διὰ τῶν προηγουμένων τευχῶν τῆς Μνημοσύνης.

Μεταξὺ τῶν Κάφρων ἐνοχλεῖ μάλιστα τοὺς Ἀγγλοῦς τινες Ἀβδὲλ Καδὲρ, ἡ Μασσανίνας ἐκείνης τῆς χώρας, Σανδιλλὺ λεγόμενος; διότι ἐπιπίπτων αἰφνιδίως ποτὲ μὲν εἰς τῆς ἀποικίας τὰς ἐσχατίας, ποτὲ δὲ εἰς τοῦ στρατηγοῦ τὰς τάξεις, ἀποχωρεῖ ταχέως καὶ διασώζεται εἰς τὰς κλεισθεῖας τῶν ὄρεων Ἀματόλι, ἣ καὶ εἰς τὰς ἄκρας αὐτῶν τούτων, ὅπου δὲν δύνανται οἱ Ἀγγλοὶ νὰ τὸν καταδιώξωσιν.

Ἐδυστύχησαν δὲ οὗτοι καὶ κατὰ θάλασσαν διότι τινὰ μὲν τῶν σταλέντων πλοίων κατήνησαν εἰς τὸ Ἀκρωτήριον μετὰ 77 ἡμέρας, ἄλλα δὲ μετὰ 49 ἄντι τῶν 35 μόνον, τοῦ συνήθους διάπλου ἄλλα δὲ ἐναυάγησαν.